

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/219/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518202511
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7518202511.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Advokátskou kanceláriou Tomáš Kušnir s.r.o., Bratislava, Pajštúnska, 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanému T. K., N.. X.X.XXXX, Ď. XXX, T., o zaplatenie 5 000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13Csp/100/2018-58 z 4.3.2019 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

M e n í I I. výrok o dlžných úrokoch z úveru tak, že žalovaný je povinný zaplatiť 5 265,- eur a to tak že, povoľuje žalovanú sumu spolu s trovami konania splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne vždy ku 28. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti výrok II. potvrdzuje. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84%.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi dlžnú istinu v sume 4 580 eur, dlžné úroky v sume 398,85 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4 580 eur od 1.4.2018 do zaplatenia a to tak že, žalovanému sa povoľuje žalovanú sumu spolu s trovami konania splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne vždy ku 28. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietla, III. žalobca má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 84%. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 23.4.2018 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil. Poukázal na to, že žalovaný po zákonom poučení uviedol, že po zosplatnení dlhu uhradil celkom sumu 420 eur, a že je ochotný úver splácať po 50 eur mesačne, nakoľko musí prispievať matke a má ešte ďalší úver v Slovenskej sporiteľni vo výške 9 000 eur, ktorý taktiež spláca. Citoval znenie § 1 ods.2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods.3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods.1, 4 písm. a), ods.5 § 54 ods.1,2 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že na základe žalobcom doloženého výpisu z účtu žalovaného mal za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5000 eur. Keďže si žalovaný, nesplnil svoje povinnosti riadne a včas a z požičanej sumy uhradil do zosplatnenia sumu 0 eur a po zosplatnení ešte ďalších 420 eur (táto suma sa nezapočítava na úroky ale na istinu, nakoľko nárok na zmluvné úroky po tzv. zosplatnení úveru musí vyplývať zo zmluvy), preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4580 eur (5000-420). Žalobca žiadal pôvodne priznať úrok z úveru vo výške 19,90% ročne z nezaplatennej istiny od 1.4.2018 do zaplatenia. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie NSSR sp. zn. Obo143/98, Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS476/2012-14) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné

úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaný ako dlžník bol povinný na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 19,90% ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods.1 Obchodného zákonníka bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však len pre omeškanie splatením úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najneskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka č. 40/1964 vykonanej zákonom č. 106/2014 Z.z. vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods.9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru a poukázal na stanovisko Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/210/2017, podľa ktorého úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik (a trvanie) je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový. Pretrváva len povinnosť uhradiť doterajšie úroky a tým, že včas dlžník nespláti istinu a úroky z istiny dostáva sa do omeškania s plnením (istiny a príslušenstva). Krajský súd poukazuje v prvom rade na skutočnosť, že zosplatenie ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah. Je potrebné zohľadniť skutočnosť, že zmluvné úroky a úroky z omeškania sú síce obe príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a je potrebné ich odlišovať. Zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. Krajský súd poukazuje na základnú charakteristiku úverového vzťahu, keď v dôsledku uzatvorenia zmluvy o úvere dochádza u veriteľa k stavu absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne v splátkach vracia, za čo mu prináleží zmluvne dojednaný úrok, ktorý predstavuje cenu peňazí, t.j. odplatu za to, že veriteľ počas trvania zmluvného vzťahu nemá istinu úveru k dispozícii a nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Tento absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok dojednaný v zmluve, ktorý je splácaný spolu so splátkami úveru. Odlišná situácia však nastane v prípade predčasného a mimoriadneho zosplatenia úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa (na základe slobodnej voľby veriteľa), v dôsledku ktorého dôjde k zmene pôvodne dohodnutého úverového vzťahu. V dôsledku takéhoto jednostranného úkonu veriteľa vznikne mu nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru, t.j. veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a obmedzenie možnosti produkovať zisk. Naproti tomu v dôsledku tohto jednostranného právneho úkonu dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať (a splácať ich postupne v splátkach), t.j. vznikne mu povinnosť uhradiť celú požičanú sumu spolu s kapitalizovaným úrokom ku dňu zosplatenia. Podľa názoru Krajského súdu za takýto stav oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov možno považovať iba stav do zosplatenia celého úveru, nakoľko zosplatením úveru dlžník právo držať požičanú sumu stráca. Krajský súd teda jednoznačne uzatvára, že po zosplatení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania a nemá nárok na zmluvne dojednaný úrok. Na základe vyššie uvedeného má za to, že keďže žalobca zosplátnil úver 13.7.2015, patria mu len úroky z omeškania. Preto návrh žalobcu v časti úroku 19,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5000 eur od 1.4.2018 do zaplatenia považuje

na základe vyššie citovaných ustanovení za nedôvodný a preto ho zamietol. Takisto dlžné úroky z istiny patria žalobcovi od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia okamžitej splatnosti. Na základe výzvy na úhradu dlžnej sumy, ktorá bola žalovanému zaslaná 13.7.2015, v ktorej žalobca žalovanému oznámil, že jeho pohľadávka sa stala predčasne splatnou k 13.7.2015, žalobca uvádza dlžný úrok 398,85 eur. Preto zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžného úroku z istiny len vo výške 398,85 eur. Nárok na zmluvné úroky po tzv. zosplatnení úveru musí vyplývať zo zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalobca pripojil k žalobe, neobsahujú výslovné dojednanie alebo zmluvnú podmienku vzťahujúcu sa na povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru po zosplatnení. Zosplatnenie úveru je právnym úkonom, ktorého právny základ je v § 565 Občianskeho zákonníka. Následkom rozhodnutia o tzv. strate výhody splátok je, že dochádza k splatnosti celého zostatku. Takýto názor potvrdil aj Krajský súd v Košiciach rozhodnutím 3Co/376/2017 z 29.11.2018. Ďalej citoval znenie § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platnom od 1.2.2013 a nakoľko bol žalovaný v omeškaní s plnením, zaviazal ho na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4580 eur od 1.4.2018 do zaplatenia. Citoval znenie § 232 ods.1,2,3,4 CSP a povolil žalovanému žalovanú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne vždy ku 28. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu pod hrozbou straty výhody splátok. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 255 ods.1, § 262 ods.1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 84%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP). Súdom priznaný nárok na úhradu trov konania v prospech žalobcu vo výške 84% vychádzal zo zásady úspechu, a to tak, že čiastočný úspech sa odráža od výšky istiny, ktorej sa návrhom na začatie konania domáhal žalobca a od súdom priznanej výšky istiny, ktorú súd uznal ako opodstatnenú a preukázanú v súlade s právnou úpravou, ktorá súvisí s prejednaným nárokom žalobcu. V uvedenej právnej veci žalobca žiadal priznať istinu 5 000 eur, z ktorej mu súd priznal len sumu 4580 eur, čo predstavuje 92% a konanie v časti o zaplatenie 420 eur zamietol, čo predstavuje 8 %. Z percentuálneho podielu úspechu žalobcu sa odráta jeho neúspech, a teda súd priznal trovy konania vo výške 84% zo žalobcom vyčíslenej sumy trov konania.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f), h) CSP, ktoré podrobne špecifikoval. 1) Zmluvný úrok po zosplatnení - Podľa súdu jemu nepatrí zmluvný úrok po zosplatnení. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu jemu zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. On je toho názoru, že súd sa vo svojom zhodnotení právneho a skutkového stavu mylí. Uvedené tvrdenie odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje protiprávne konanie spotrebiteľa. Takáto ochrana spotrebiteľa nie len, že nie je primeraná, ale popiera všetky zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Žalobca má nárok na zmluvné úroky a citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdp 2906/2000. Vo veciach problematiky uplatňovania zmluvných úrokov po zosplatnení je spornou otázkou časového ohraničenia, do ktorého môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Ústavný súd Slovenskej republiky vykladá pojem zosplatnenia zánikom pôvodného záväzku, na ktorého miesto nastupuje záväzok úplne nový. Má za to, že takýto výklad je úplne nesprávny, nakoľko zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Práve z tohto dôvodu a logickosti výkladu Najvyššieho súdu Českej republiky sa opiera aj o judikatúru tohto súdu. Pre daný súdny prípad je tak potrebný rozbor inštitútu vyhlásenia predčasného splnenia záväzku vo vzťahu k teórii práva o zmene a zániku záväzkov. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Alternatíva plnenia dlhu v splátkach je výhodou, ktorá je dlžníkovi poskytnutá na úkor veriteľa, keďže možno predpokladať, že záujmom veriteľa je uspokojenie celej pohľadávky v najkratšom možnom čase. „Stratou výhody splátok je stav, keď v dôsledku delikvencie dlžníka, v zmysle omeškania so splnením niektorej splátky, a následnej legitímnej žiadosti veriteľa, nastane splatnosť celej neuspokojenej časti pohľadávky naraz, čím sa negujú účinky rozloženia dlhu na jednotlivé splátky. V režime § 565 nenastáva teda splatnosť celej pohľadávky omeškaním dlžníka so splatením niektorej zo splátok, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti o plnenie celku, na ktorú je veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka oprávnený.“ Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť rôznymi synonymami, pričom v právnej praxi sa často používa pojem „strata výhody splátok“. Z vyššie uvedenej definície predčasného splatenia úveru, jeho synonymického označenia vyplýva len jeden právny záver, a to, že predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v

lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však ostatných dojednaných podmienok. Nejde tak o privatívnu nováciu celého záväzku. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13.12.2006, sp. zn. 33 Odo 399/2005 a uviedol, že zmena v obsahu záväzku dohodou strán sa nazýva kumulatívna novácia. Na rozdiel od tzv. privatívnej novácie podľa § 570 ObčZ, pri ktorej doterajší záväzok zaniká a je nahradený novým, sa pri kumulatívnej novácii jedná o zmenu za trvania existujúceho právneho vzťahu, spočívajúceho v zániku určitých doterajších vzájomných práv a povinností a v ich nahradení novo dohodnutými vedľa už existujúcich. Doterajší záväzkový vzťah teda nezaniká; právnym dôsledkom zmeneného záväzku je jednak pôvodná právna skutočnosť, ktorá spôsobila jeho vznik, tak aj dohoda strán o zmene jeho obsahu. Zmena záväzku sa spravidla týka miesta či spôsobu plnenia, splatnosti a pod. Nová dohoda zmluvných strán o termíne splatnosti znamená síce zánik povinnosti dlžníka splniť dlh tak, ako bolo pôvodne dohodnuté, nie však zánik jeho povinnosti plniť; menia sa len jednotlivé práva a povinnosti v existujúcom právnom vzťahu. Je totiž potrebné rozlišovať záväzok ku konkrétnemu plneniu (t.j. jednotlivé povinnosti) a celý záväzkový právny vzťah. Vzhľadom na totožnosť znenia ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne § 516 o zmene záväzkov je akceptácia predmetného výkladu logická. Má za to, že slovenská právna teória pritom kumulatívnu nováciu vykladá rovnako. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Žilina, sp. zn. 13CoKR/15/2015. Podľa § 35 ods.2 O. z. právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti, zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnosti. Je účelovo viazaný výlučne na termín splatenia a spôsobu splatenia úveru. Výklad zákona tým spôsobom, k akému dospel aj súd v „prvostupňovom“ konaní, že vyhlásením predčasnej splatnosti zaniká záväzok v širšom rozsahu, t.j. aj čo do zmluvného úroku, sa neopiera tak o vyjadrenú vôľu veriteľa, o ustanovenia zákona o zmene záväzku, o ustanovenia zákona o zmluvách o úvere. Akýkoľvek iný výklad, než ten, že veriteľ zmenil záväzok čo do termínu splatnosti, nie však čo do ostatných podmienok úveru, je nesprávny. Súdom prezentovaná koncepcia je totiž priam absurdná a veriteľa stavia do obzvlášť, v porovnaní s dlžníkom, nevýhodného postavenia. Nie len, že veriteľ nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok a citoval znenie § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Má za to, že v uvedenom zákonom ustanovení sa neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti, ako si mylne vykladá súd nad rámec predmetného ustanovenia. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Zákonná dikcia jednoznačne definuje, aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, t.j. záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky ako i zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaná zostáva dlžná a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol. Keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku. Medzi pojmami splnenie záväzku a splatnosť záväzku je pritom markantný rozdiel. Splatenosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať ale pritom nemusí aj splnenie záväzku. V konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nie len časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Zosplatenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Zosplatenie úveru je tak následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, čím dochádza k strate výhody úhrady úveru v splátkach a dlžník je povinný uhradiť celú výšku úveru jednorazovo a nie po častiach. Pokiaľ tak platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivej splátky (zosplatenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Veriteľ zosplatením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, nakoľko k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde až celkovým splatením úveru. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad tak nie je prípustný. V zosplatení úveru žalobcom totiž neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu do času zosplatenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento

zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Súd pri svojom rozhodovaní nechal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Súd tak de facto napriek uzatvorenej platnej Zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o čas zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Ani sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov. Pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať tak zmluvný úrok ako i úrok z omeškania, vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa zrazu súdu javí vzťah medzi dvoma úrokmi, zmluvným a zákonným z omeškania iný. Ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať rozdielne. Navyše, súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Poukázal na prístup NS ČR (napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3830/2014, sp. zn. 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008), ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva. Vzhľadom na citované ustanovenia zákona má za to, že súd postupoval v rozsahu nad rámec zákona, nakoľko vyvodzoval vlastné závery opierajúc sa len o všeobecne nezáväzné rozhodnutie iného súdu, pričom je správnosť či zákonnosť v tomto prípade nebola skúmaná. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 3/98 v dôsledku uvedeného preto štátnym orgánom Slovenskej republiky zákony upravujúce ich postavenie a právomoci neumožňujú, aby samostatne rozhodovali o konaní nad rámec zákona, t. j. mimo rozsah zákonom ustanovených právomocí. Zákom ustanovený rozsah právomoci jednotlivých orgánov štátu je stabilný a k jeho zmene môže dôjsť len v dôsledku neskoršej a obsahovo odlišnej zákonnej úpravy. Ten orgán štátu, ktorého postavenie a právomoci zákon upravuje, nie je preto oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, keďže takéto konanie príslušný právny predpis neupravuje. Rovnako poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Co//2018 z 25.1.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/122/2017 z 21.3.2018, NS ČR 33Odo/657/2005 z 27. 06. 2017, Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.7.2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. ICo13012012-145 z 30.5.2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 neboli žalobcovia v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujúc sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardmi obchodnoprávnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/22/2018 z 28.6.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/5/2019. V zmluve o úvere sa dlžník výslovne zaviazal platiť úroky až do zaplatenia, tento záväzok na seba prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacíe schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačí osobne potvrdil svojim podpisom. Preto ak aj veriteľ dohodol sankčný mechanizmus (ktorý ale nezahŕňa zmluvné úroky, keďže zmluvný úrok nie je sankcia ale cena peňazí) v zmluve ktorá má formulárovú podobu, platnosť zmluvy tým nie je dotknutá. Zmluva by mohla byť neplatná iba z iných dôvodov. 2) Započítavanie platieb žalobcu žalovaným. Spôsob započítania platieb na poplatky, úroky

a istinu vychádza z obchodnoprávneho charakteru Zmluvy o úvere. Už pri uzatváraní Zmluvy o úvere totiž tento presne vie, aká bude celková výška nákladov (poplatky, úroky a pod.), ak sa bude pridrižovať ustanovení zmluvy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútnym obchodom a z toho vyplýva aj aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka na jej znenie. Započítanie platieb neupravuje zákon o spotrebiteľských úveroch, preto o aplikácii ustanovení obchodného práva žalovaný nemá /pochybností. Napríklad Krajský súd v Prešove, sp. zn. 20Co/181/2015 z 26.7.2016 uviedol, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nijako nepopiera, že by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podobne rozhodol aj Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 6Co/213/2015, kde súd mal za to, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola platne uzavretá zmluva o poskytnutí úveru, tzv. absolútny obchod, upravená v Obchodnom zákonníku, avšak súčasne je na ňu potrebné nahliadať ako na zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Okresný súd Piešťany v konaní 12C/364/2012. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13.5.2014 sp. zn. 2Cob/326/2012 na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník vychádza zo zásady, že prvoradá význam pri určení, na ktorý záväzok sa poskytnuté plnenie započíta, má vôľa dlžníka. Dlžník svojím jednostranným vyhlásením rozhoduje o tejto skutočnosti. Vyhlásenie dlžníka zákon časovo viaže v tom zmysle, že dlžník ho musí urobiť pri plnení. Vyhlásenie dlžníka o započítaní plnenia urobené neskôr nemá význam, lebo pri plnení dôjde k uplatneniu dispozitívneho pravidla obsiahnutého v § 330 Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie rozlišuje pravidlá všeobecné pre všetky plnenia (§ 330 ods.1) a špeciálne pravidlá pre peňažné plnenia (§ 330 ods.2,3,4). Žalovaný pri žiadnej zo svojich platieb neurčil, že sa má započítavať výlučne na istinu. Zmluvná podmienka, ktorá je v súlade s platnou právnou úpravou, je platná, v dôsledku čoho má žalobca nárok na uplatňovaný nárok v plnom rozsahu. 3) Záver - Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie tohto odvolania žiada súd, aby podľa § 389 CSP: Zrušil „prvostupňové“ rozhodnutie a vrátil vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alebo aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil „prvostupňové“ rozhodnutie tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviazal žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Rozsudok, vo výroku I., nebol odvolaním napadnutý a tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) II. výroku rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť 5265,- eur a povolil žalovanú sumu spolu s trovami konania splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne vždy ku 28. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti výrok II. potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti,

event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

7.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

8.Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9.Súd síce použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil ale na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

10.Odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred nim vykonaných dôkazov a z týchto skutkových zistení vychádzal pri svojom rozhodnutí a síce, že žalobca so žalovaným uzavrel 18.2.2015 zmluvu o úvere č. 1552456634 (ďalej len zmluva), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažne prostriedky vo výške 5000 eur, že súčasťou tejto zmluvy sú aj Všeobecné a Obchodné podmienky pre úver, že žalovanému vznikla povinnosť za poskytnutý úver zaplatiť úroky pri úrokovej sadzbe 19,90 % ročne. Žalovaný sa zaviazal tento úver splatiť v 108 mesačných splátkach po 101 eur a svoju povinnosť riadne neplnil a úver riadne nesplácal v stanovených lehotách, z tohto dôvodu právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru k 13.7.2015. Žalobca si v tomto spore uplatňuje nezaplatenú istinu vo výške 5000 eur, ktorá mu bola priznaná po odčítaní zaplatenej splátky, úroky z istiny do 31.3.2018 vo výške 3409,04 eur, zmluvné úroky vo výške 19,90 % zo sumy 5 000 eur od 1.4.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5 000 eur od 1.4.2018 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Zo zmluvy o úvere z 18.2.2015 vyplynulo, že počet splátok bol určený na 108 mesiacov, ročná úroková sadzba bola 19,90 %, RPMN vo výške 21,81 %, priemerná hodnota RPMN 16,16 %, termín konečnej splatnosti 25.2.2024, celková čiastka úveru 10663,85 eur.

11.Odvolací súd sa čiastočne nestotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

12.Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že zosplatenie úveru nastalo v dôsledku použitia sankcie právneho predchodcu žalobcu, pre neplnenie si povinnosti dlžníka - žalovaného platiť dohodnuté splátky.

13.Z úverovej zmluvy (č. I. 32) je zrejmé, že celková čiastka úveru 10 663,85 eur, ktorá má byť zaplatená k dátumu konečnej splatnosti, t. j. 25.2.2024. Táto suma pozostáva z požičanej sumy 5000 eur a odplaty za poskytnutý úver 5 663,85 eur, v ktorej sú zahrnuté aj dohodnuté zmluvné úroky. Zosplatením nedošlo k zmene úverových podmienok ale zmenila sa len konečná doba do kedy má byť úver vrátený a žalovanému zanikla možnosť splatiť dohodnutú sumu v splátkach.

14.Úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky k dispozícii. Ide v podstate o odplatu za to, že veriteľ sa vzdal dispozície s peňažnými prostriedkami, poskytol ich dlžníkovi a umožnil mu vracať ich v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti vlastne veriteľ požaduje vrátenie z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka, preto neexistuje relevantný dôvod na to, prečo veriteľ v dôsledku uplatnenia sankcie voči dlžníkovi by mal byť poškodený.

15.V prejednávanej veci nejedná sa o predčasné vrátenie finančných prostriedkov ako to rieši § 16 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, kedy spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, ale naopak dlžník veriteľovi neplatí dlh ani v splátkach. Nemožno súhlasiť s názorom, že vyhlásením predčasnej splatnosti už nepredstavuje plnenie pôvodne dohodnutých podmienok čerpania úveru, a že ide na vzniknutý záväzok nemožno aplikovať ani pôvodne dohodnuté dojednanie o úrokoch.

16.Zosplatením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov a aj s dohodnutou odplatom. To, že dlžník napriek tomu finančné prostriedky veriteľovi nevráti, je navyše sankcionované úrokmi z omeškania, rovnako ako každé iné omeškanie dlžníka s peňažným plnením.

17.Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nie je sankciou pre veriteľa a za to, že dlžník nespláca dlh, veriteľ sa vzdáva potenciálneho zisku dohodnutého vo forme zmluvných úrokov. Stav, ktorý pre dlžníka nastane, nie je neprimeranou sankciou, lebo veriteľ sa domáha dohodnutej celej pôžičky a sankcie vo forme úrokov z omeškania. Opakovane je potrebné zdôrazniť, že vyhlásením predčasnej splatnosti, nedochádza k zmene záväzku podľa § 516 O. z., na ktorú sa vyžaduje dohoda zmluvných strán, ale ide o uplatnenie sankcie jednostranným úkonom veriteľa, dohodnutým pri uzatváraní zmluvného vzťahu, preto nemohlo dôjsť ani k zániku takéhoto nároku. Po posúdení primeranosti výšky dohodnutého zmluvného úroku odvolací súd dospel k záveru, že tento nie je v rozpore s § 39 O. z.

18.Keďže žalobca žiadal priznať úrok z úveru až do zaplatenia úveru, pričom úrok z úveru strany dohodli len do konečnej splatnosti, t. j. 25.2.2024, žalobcovi vznikol nárok na úrok z úveru od 18.2.2015 do 25.2.2024 (10663,85 - 5000) 5 663,85 eur a keďže súd prvej inštancie ho priznal len čiastočne v sume 398,85 eur v prevyšujúcej časti t. j. 5 265,- eur bol žalovaný zaviazaný túto sumu zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach podľa § 232 ods.4 CSP.

19.Žalobcovi nevznikol nárok na zmluvný úrok do zaplatenia, a v tejto časti bol rozsudok vo zvyšnom výroku IV. potvrdený.

20.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25.O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 84%.

26.Súdom priznaný nárok na úhradu trov konania v prospech žalobcu vo výške 84% vychádzal zo zásady úspechu, a to tak, že čiastočný úspech sa odráža od výšky istiny, ktorej sa návrhom na začatie konania domáhal žalobca a od súdom priznanej výšky istiny, ktorú súd uznal ako opodstatnenú a preukázanú v súlade s právnou úpravou, ktorá súvisí s prejednaným nárokom žalobcu. V uvedenej právnej veci žalobca žiadal priznať istinu 5000 eur, z ktorej mu priznal len sumu 4580 eur, čo predstavuje 92% a konanie v časti o zaplatenie 420 eur zamietol, čo predstavuje 8 %. Z percentuálneho podielu úspechu žalobcu sa odráta jeho neúspech, a teda súd priznal trovy konania vo výške 84% zo žalobcom vyčíslenej sumy trov konania. V odvolacom konaní bolo rozhodované len o príslušenstve pohľadávky.

27.O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.